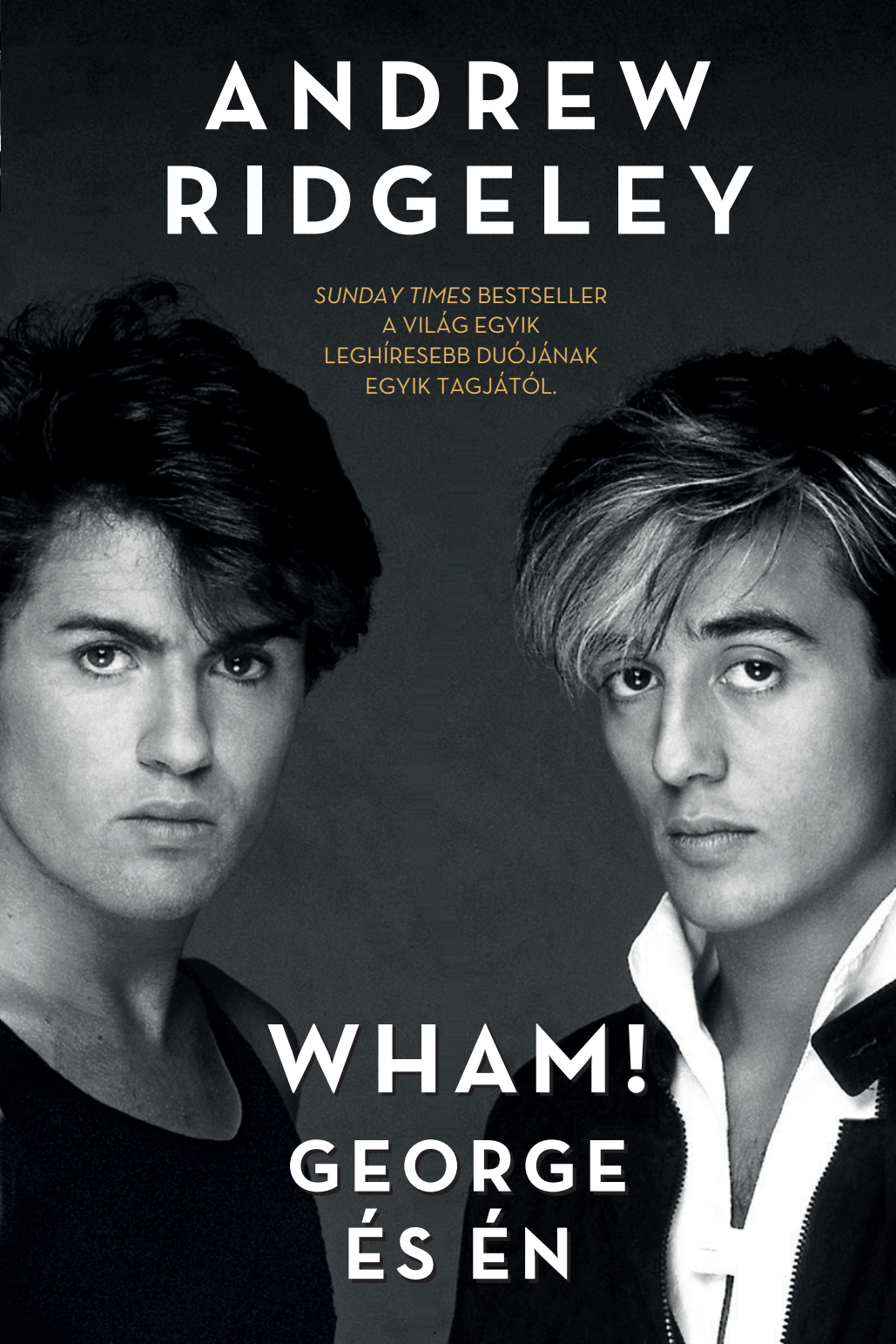

ANDREW RIDGELEY

SUNDAY TIMES BESTSELLER
A VILÁG EGYIK
LEGHÍRESEBB DUÓJÁNAK
EGYIK TAGJÁTÓL.

A black and white photograph of the two members of the band Wham!, Andrew Ridgeley and George Michael. They are shown from the chest up, looking directly at the camera with serious expressions. Andrew is on the left, wearing a dark t-shirt. George is on the right, wearing a dark jacket over a white collared shirt. The background is a plain, light color.

WHAM!
GEORGE
ÉS ÉN

ANDREW RIDGELEY

WHAM!

GEORGE
ÉS ÉN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Ezt a visszaemlékezést legkedvesebb barátom
emlékének ajánlom, akivel megtehettem azt az egyetlen
dolgot, amire mindig is vágytam, és aki az egyetlen
volt, akivel ezt egyáltalán el tudtam képzelni.*

BEVEZETÉS

A HOSSZÚ BÚCSÚ

1986. június 28., szombat

George-ra vártam.

Mindig George-ra vártam. Ezúttal a Wembley Stadion kulisszái mögött ácsorogtam, türelmesen vártam a jelet, hogy színpadra lépjen. Vártam. *Vártam, vártam, vártam.* A nap már lenyugodott az aréna hatalmas, régi ikertornyai mögött, és a tojás alakú lelátók távoli sarkaiban ülő több tízezer ember mintha ragyogott volna a fényben. Mások hullámzó, élénk színű tömegben vibráltak a futballpályán. Tinilányok lengettek zászlókat és házi készítésű feliratokat, vakuk villogtak, miközben gyerekek, párok, családok és barátok csoportjai kiáltoztak izgatottan. Hetvenkétezer rajongó gyűlt össze a *The Final* eseményen, a Wham! búcsúkoncertjén. Fiatalos, reménnyel teli, lelkes popzenekar, amellyel mindig is az volt a tervünk, hogy pályája meredeken ível majd fel, de nem hosszú ideig.

Négy évvel az 1982-es első lemezünk megjelenése után a Wham! még mindig nagy durranásnak számított a rádióban, a sajtóban és a televízióban is. A *Smash Hits* és a *Just Seventeen* magazin oldalairól származó poszterek, amik engem és George-ot ábrázolták, több

millió tinédzser hálósobájának falát díszítették, és a szórakoztató-ipar újságírói továbbra is lelkesen nyálzottak minden apró, Wham!-mel kapcsolatos híren és pletykán. De sikerünk csúcán, két stúdióalbum és számos, nemzetközi poplisták élére került dal után eljött az ideje, hogy búcsút vegyünk azoktól, akiket éppen ezek a dalok, ezek a koncertek, ezek a történetek fogtak meg.

És mindannyian vártak, vártak, vártak arra, hogy az utolsó koncert kezdetét vegye.

Úgy ismertük a koreográfiát, mint a tenyerünket. George a színpadon volt, kitárt karokkal sétált a tömeg felé végig a kifutón, ami benyúlt a Wembley-ben gyülekezők első sorai közé. *Ez volt az ő nagy pillanata.* Fekete bőrből és farmerből álló öltözkéiben, hátranyalt hajával, melyet gondosan tervezett borosta ellensúlyozott, minden egyes gesztusa, minden egyes mozdulata a közönséggel létrehozott, kétirányú kapcsolat csatornája lett. George játszott a közönségnek, ők pedig elolvadtak tőle. Két táncos között mozgott és forgott az „Everything She Wants” instrumentális bevezetőjére, ez a vibráló zene volt látványos, színházba illő bemutatkozásának kísérőzenéje. George imádta előadni a házas létről szóló gúnyos véleménynyilvánítást, bár akkor, amikor megírtuk, mindketten fiatalok voltunk, és egyedülállóak, és az életünk mentes volt minden komoly kötelezettségtől. Integtetett a tömegnek, a Wembley legtávolabbi pontjain bulizóknak is. Aztán hátat fordított a közönségnek, és hívogatón mutatott a színpad másik végébe. A mikrofon még nem is érintette az ajkait. George egy szót sem mondott, egy sort sem énekelte, mégis mindenki csüggött a mozdulatain, és ezt az érzést én magam is jól ismertem.

Mivel olyan sok időt töltöttem azzal, hogy George-ra vártam.

Vártam George-ra, amíg a végtelenségig készült elő a koncertekre, flakonnyi hajegyenesítőt kent a hajára, néha órákon keresztül, míg én már csaknem rosszul lettem a megperzselt tincsek és a hajspray maró bűzétől. Ez volt a mi szükségtelenül kínzóan tűnő

rituálénk. George megjelenése központi kérdés lett. Mielőtt felvettük a „Careless Whisper” klipjét 1984-ben, arra panaszkodott, hogy göndör haja miatt, ami a párás levegőben kezelhetetlen, drótszerű bozonttá változott, úgy néz ki, mint a feltupírozott hajú Shirley Bassey. George nővére, Mel, aki stylist volt, a fél világot átrepülte Londonból Miami-ba, ahol forgattunk, csak azért, hogy George haját úgy formázza meg, ahogy George szerette. A repülő és a munkadíja állítólag több mint 10.000 fontot tett ki.

De akkor is vártam George-ra, amikor elkapta – nem is ritkán – a zenei alkotás szenvedélye. A stúdióban, ahol mindig aprólékos figyelmet fordított a részletekre, és otthon, ahol időnként órákra eltűnt, mert eszébe jutott egy harmóniamenet vagy valami énektéma. Az eredmény gyakran a zsenialitás egy újabb szikrája volt. A legemlékezetesebb eset erről a folyamatról 1984 februárjában történt,

KODAK TX 5063

26

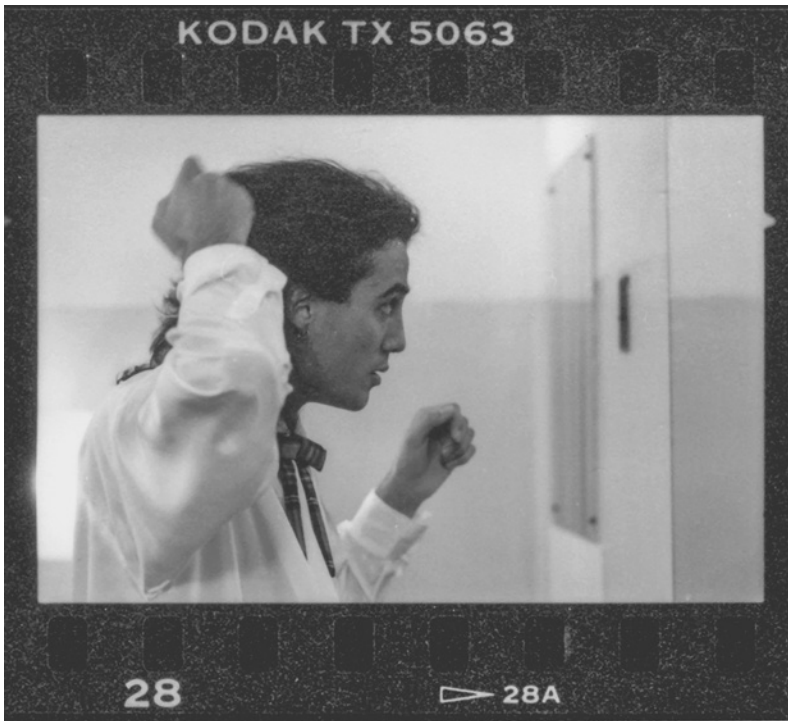
▷ 26A

27

▷ 27A

egy nyugodt vasárnap délután a szülei nappalijában. A tévében a *The Big Match* focis műsor ment, de George-ot egészen más foglalkoztatta, mint a sport.

– Mennem kell! – jelentette be, felugrott a kanapéről, és több mint egy óra múlva bukkant csak elő újra az emeletről.

Amikor visszatért, arcán széles vigyor ült.

– Bakker, Andy! – szólt hozzám. – Gyere fel, ezt meg kell hallgatnod!

Izgatott volt, érezte, hogy most valami különlegeset alkotott. Egy négysávós magnón megszülettek az akkor még csak úgy általánosan „Last Christmas”-nek keresztelt dal alapszólamai és a főtémája. A demóból később szívfacsaró ballada született, mely minden idők

legnagyobb karácsonyi slágere lett, de ami sosem vezette a toplistákat. Ó, egek, hogy mennyire bosszantotta ez a statisztika! Borzalmasan bántotta, hogy a „Last Christmas” hosszan tartó sikere ellenére nem tudta letaszítani a trónról az abban az évben a Band Aid által készített jótékonyági slágeret, amelyben olyan zenei nagyágyúk vettek részt többek között, mint Bob Geldof, a U2, a Duran Duran, Sting, Paul Weller és maga George is. Nem irigyelte el a jótékonyági akció sikerét, de George számára egész életében a slágerlisták jelentették a megerősítést, hogy jó dalszerző, és annál jobban semmi sem bosszantotta, mint ha a közönsége és az ismerősei nem tartották a legjobbnak. De ahogy ott ültünk a hálósobájában azon a napon, ugyanott, ahol tinédzserként annak idején a Top 40-es listát elemeztük ki suli után, meghallgattam ezt az egyszerű nótát, amit a szintetizátorával vett fel, az azonnal megjegyezhető és dúdolható refrénnel, és elvigyorodtam. George-nak sikerült megragadnia a karácsony szívét-lelkét, aminek egy megszakadt románc fájdalmát megéneklő dalszöveg adott keretet.

És vártam George-ra, amíg átalakította magát a vicces, de időnként magába forduló tinédzser Jeórijosz Panajótuból először Yoggá – ezt a becenevet én adtam neki, nem sokkal azután, hogy osztálytársak lettünk a Bushey Meads Középiskolában –, majd George Michaellé, az énekes-dalszövegíróvá, aki a legjobb barátom volt meghatározó éveimben és még utána is nagyon sokáig. Ahogy ráléptünk a hírnévhez vezető kalandos és kiszámíthatatlan útra, a közöttünk levő kapcsolat még szorosabbá vált. George a nemzedéke egyik meghatározó hangjává nőtte ki magát. De miközben megalkotta a ’80-as évek legnagyobb slágereit, mégis úgy tűnt, mintha még mindig keresné önmagát. Szexuális irányultsága a Wham! legbelső körén kívül szigorúan őrzött titok maradt, így hatalmas szakadék nyílt meg fiatal, meleg férfiként élt magánélete és a tinédzserek falát és a bulvárlapok oldalait megtöltő híresség között. Később egy interjúban elmondta, hogy a magánélete és a nyilvános személyisége közti

gravitációs vonzás néha olyan pillanatokba sodorta, amelyek egyenesen az ép elméjét veszélyeztették. De mindezek során én mindig, kitartóan George mellett álltam. Hosszú évek óta ő volt a legjobb barátom, bár az ő személyes sorsa túlmutatott kettőnkön. A Wham! utolsó koncertjével a Wembley-ben úgy tűnt, hogy George számára a várakozás véget ért.

Ahogy véget ért számomra is, hiszen elértem életem fő célját.

Elindultam a kifutó felé, oldalamon Helen „Pepsi” DeMaccquekal és Shirlie Hollimannel, a vokalistáinkkal. A sikítozás fülsiketítő volt, az ováció a Wembley-ben hangosabb, sokkal hangosabb lett. Ahogy a villogó vakuk és a körénk tömörülő tömeg felé tartottam, az első sorokban ki tudtam venni néhány kiáltást, olyasmiket, hogy „Andrew!” meg „Szeretünk, Wham!”. Megálltam a színpad szélén, miközben a hisztéria tetőfokára hágott körülöttem. Bárhová is mentünk a világon, mindig kivételesnek éreztem azt, ahogy fogadtak minket a színpadon, de ritkán vettem biztosra vagy éppen túl komolyan a zenénket övező rajongást. A sikítozó lányok, az autogramkérrők, a paparazzi – mindez egyszerre tűnt hipervalóságosnak és szörnyen különösnek. Ennek köszönhetően bármit is csináltunk, azt a móka kedvéért tettük. George-dzsál mindketten tudtuk, hogy ez egy játék, és elszántan játszottuk a szerepünket, megadtuk a közönségnek azt az energiát, amit úgy szerettek. Ez volt a Wham! védjegye.

A búcsúkoncertet megelőző hetekben az újságok már szinte valóságos eseményként írtak a nagy napról. A rajongóinkat tanítványoknak, a Wham!-et ikonnak nevezték. Az első években a színpadi jelenlétünket a játékoság és a pimaszság határozta meg, koncertjeink a túl rövid nadrágjaink és levágott pólóink miatt kerültek a címlapokra, az olyan számaink videói, mint a „Club Tropicana” pedig tömve voltak az élet élvezetének, a fiatalos életörömmel szülő arcátlan főhajtásokkal. A Wembley-ben azonban úgy döntötünk, hogy egy kicsit drámaibb hangot ütünk meg, ami jobban illik az eseményt övező érzelmi viharhoz, és szokásos, élénk színpadi

George & Andy Szeretünk titeket

imázsunkat komolyabb hangvételűre cseréltük. George fekete, testhezálló farmert és bőrbakancsot vett fel. Ővét strasszkövek díszítették, felhajtott gallérú dzsekijének rojtos volt a szegélye. Hasonlóan hatásos volt az én teljesen fekete szerelése is. Pepsi és Shirlie segítségével ledobtam ballonkabátomat, hogy előbukkanjon a magas derekú, rojtos, matador stílusú kabát, amit zsinóros nyakkendő és csillogó öv egészített ki. Igyekeztem nem elröhögni magamat, ahogy lassan, újról újra lehámoztam magamról a kesztyűmet, hogy aztán a földre dobjam. Shirlie odaadta a gitáromat, én a nyakamba akasztottam. Kezdődhetett a buli.

Mindketten játszottunk már a Wembley-ben, így legalább a környezet ismerős volt. Egy évvel korábban vokálóztam itt, amikor George a Live Aiden énekelt. Ezen a jótékonyági koncerten több

millió font gyűlt össze az éhező etiópok megsegítésére, ahogy az 1984-es Band Aid karácsonyi slágerrel is. Aznap olyan volt a hangulat, mint egy fesztiválon. A búcsúkoncertünkön is megvolt ez az „ilyen csak egyszer van az életben” feeling, ahogy több tízezer ember özönlött ide Londonból és az egész világról, lezárva a brit zene történetének egyik igen színpompás fejezetét.

Eljött az idő, hogy a Wham! búcsút mondjon.

Utoljára játszottuk végig a nagy slágereket. A „Club Tropicana”-t, a „Bad Boys”-t, az „Edge of Heaven”-t, a „Whamp Rap”-et, a „Careless Whisper”-t és a „Freedom”-ot. A nézők messzire nyúló óceánja a Wembley-ben mintha hullámozott volna, ahogy a hatalmas embertömeg együtt énekelt és táncolt. A műsor előkészítésekor eldöntöttük, hogy jó pár meglepetéssel készülünk a bulira, az egyik ezek közül Elton John beugró szereplése volt, aki együtt énekelt el velünk slágere, a „Candle in the Wind” átdolgozott változatát. Ez a dal mindkettőnknek a szívéhez szólt, ez volt a legkiválóbb szám a *Goodbye Yellow Brick Road* című Elton-albumon, amely barátságunk egyik alapköve volt. George gyönyörűen és egészen lazán tudta előadni ezt a számot, és bár elsősorban inkább dalszerzőnek tartotta magát, én mindig is úgy gondoltam, hogy a legbámulatosabb és legsokoldalúbb kifejezési formája a hangja volt. Már fiatalkorától ez lett a legfőbb hangszere, és ami engem illet, úgy gondolom, akkoriban George-dzal egyedül Freddie Mercury vehette fel a versenyt énekesként.

George és Elton sem ekkor lépett fel először együtt. A Live Aiden George a „Don't Let The Sun Go Down On Me”-t énekelte együtt Eltonnal, de akkor Elton zenekara szolgáltatta az aláfestést George mindent elsőprő énekhangjához. Azonban George és Elton kapcsolata egy évvel korábban kezdődött, 1984-ben, a *Make It Big* felvétele idején. Dél-Franciaországban dolgoztunk, Corrensben, a Château Miraval nevű stúdióban, amikor George és én hívást

kaptunk a londoni ügynökségünktől. A jelek szerint váratlan meghívás érkezett hozzájuk.

– Ööö... George, Andrew! Elton John keresett. Azt kérdezte, lenne-e kedvetek vele ebédelni.

Alig hittünk a fülünknek. Te jó ég! Ebéd Elton Johnnal? Már maga az ötlet szürreálisnak tűnt, el se akartuk hinni, hogy ilyen szerencsénk lehet. Pár nappal később kissé megilletődve autóztunk vendéglátónkhoz, aki az első pillanattól fogva elbűvölően, nagylelkűen és nagyon kedvesen viselkedett velünk, aztán következhettek egy ivással és evéssel töltött délután. Mindketten hallottunk már Elton legendásan nagyvonalú vendégszeretetéről, és alig huszonegy éves, Bushey-ből érkezett srácokként kissé meg is ijesztett minket az élmény. A szellemességek csak úgy repkedtek az asztalnál, helyenként csípős élcelődéssel kísérve. Elton ült az asztalfőn az elegáns, napsütötte teraszon felszolgált fényűző lakomán. De mindent megtett azért, hogy otthon érezzük magunkat, és a bor is bőségesen folyt, én pedig rájöttem, hogy a találkozás előtt érzett idegességem jóval nagyobb volt, mint amennyire magán az eseményen izgultam. Sztorizgattunk, és vicceket meséltünk. Olyan természetes és laza volt a hangulat, hogy időnként emlékeztetnem kellett magamat vendéglátónk elképesztő hírnevére.

Olyan jól éreztük magunkat, hogy az ebéd átnyúlt az estébe, és kis csapatunk átvonult egy közeli klubba, ahol csatlakozott hozzánk Bernie Taupin, Elton John dalszerzőtársa is. Eddigre már mindannyian kellemesen becsíptünk. Valaki megemlítette, hogy Joan Collins, a színésznő a Saint-Tropez-i kikötőben kötött ki a jachtjával. Otthagytuk a bulit borgőzös állapotban, és felidézve igencsak pikáns filmjét, a *The Studot*, amelyben egy nimfomániás klubtulajdonost játszott, George átkiabált a vízen:

– Joan! Mutasd meg a bugyidat!

Pedig egy ilyen faragatlan megnyilvánulás igazán nem volt jellemző rá.

De tökéletesen passzolt ehhez, hogy két évvel később egy újabb Wham!-koncert ért véget úgy, hogy Elton is mellettünk állt. A „Young Guns (Go For It!)”-ot, az első nagy slágerünket és a „Wake Me Up Before You Go-Go”-t, George páratlan, táncrea hívó bulihimnuszát az anarchikus újrázás követte az „I’m Your Man”-nel, amelyre a Duran Duran Simon Le Bonja csatlakozott hozzánk a színpadon vokalistaként. Ahogy lassan elhalt a zene, hetvenkétezer hang fülsiketítő lárma visszhangzott körülöttünk, és utoljára élveztük együtt a dübörgő ovációt. Olyan élményeket éltünk át mi ketten, amelyeket el se tudtunk volna képzelni, amikor hajdan befejeztük az iskolát. De már attól a naptól kezdve egymásra támaszkodtunk.

A backstage-ben Eltonnal a Wembley Stadionban 1986. június 28-án

Ilyen szempontból a koncert a Wembley-ben egyszerre volt zseniális és keserűs élmény. Egy részem örült, hogy végre kiszabadulok a reflektorfényből, ami egy stadionokat megtöltő popzenekar tagjaként meghatározta az életemet. Már belefáradtam a Wham!-et állandóan övező cirkuszba, túl sok volt a hírverés és a hisztéria, és ellenséges lett a kapcsolatom a sajtóval is. Ezért nem volt nehéz búcsút mondani a George-ot és engem övező felhajtásnak és a pletykáknak, mégis, a tudat, hogy többé nem lépünk fel egymás mellett a Wham! tagjaiként, eléggé elszomorított. Együtt nőttünk fel, és ez a közösségérés még kedvesebbé tett minket a rajongók szemében. Elválásztatlanul összetartó páros voltunk. Testvérek. De a barátágunknak is megvoltak a maga mélypontjai.

A legjobb barátom igazából mindig is két ember volt szoros kapcsolatunk éveit alatt, a Wham! előtt és a Wham! után.

Az iskolás fiúból, akit tizenhárom évesen ismertem meg, aki a legjobb barátom lett, akit magam mellett akartam tudni a zenei szupersztárság felé vezető út első lépéseinél és utána is, George Michael lett, az a figura, akit azért hozott létre, hogy elindítsa karrierjét, és egy listavezető popduó énekeséből ambícióval és kreatív alkotóvággyal teli szólóelőadóvá válhasson. A búcsúkoncert idején már csaknem készen állt ez a második inkarnációja. George még nagyobb sztár lett, amikor 1987-ben kiadta a *Faithet*. De ekkor már gyötörte valamiféle belső ellentmondás, részben a szexualitásából adódóan. Kínlódott azon, hogy meghatározza a valóságot nyilvános imázsa mögött. Ez a feszült küzdelem a későbbiekben egyre inkább a nyilvánosság előtt zajlott.

A Wham!-en innen és túl a kettőnk közötti kötelék egyszerre volt valóságos és szívből jövő. A brit közönség a jelek szerint üdítőnek találta könnyed, problémamentes kapcsolatunkat a brit történelem egy olyan időszakában, amit ma már igen nehéz időkként idézünk vissza. A „Wham Rap (Enjoy What You Do)”-val robbantunk

be, aminek dalszövege ellenszert jelentett a munkanélküliség lehangoltságával szemben:

<i>Wham! Bam!</i>	<i>Wham! Bam!</i>
<i>I Am! A Man!</i>	<i>Férfi! Vagyok!</i>
<i>Job or no job,</i>	<i>Ha nincs is munkám,</i>
<i>You can't tell me that I am not.</i>	<i>Ezt le nem tagadhatod.</i>

Onnantól kezdve a mi dalainkból lett az ország frissen felfedezett derülátásának és magabiztosságának aláfestő zenéje. Az olyan dalok, mint a „Club Tropicana”, a „Wake Me Up Before You Go-Go”, a „Freedom” és az „I’m Your Man” az izgalmat és a lelkesedést testesítették meg. Nálunk minden könnyű mókának tűnt, mert számunkra valóban könnyű móka volt, és a természetes szertelenségünknek nagy kereskedelmi siker lett az eredménye. A George szüleinek nappalijában felvett első demóink lemezszerződéshez juttattak, és végül több mint harmincmillió eladott lemezhez vezettek minket. Debütáló albumunk, a *Fantastic* 1983-ban a toplisták élére került. Egy évvel később a második lemezzel, a *Make It Biggel* megismételtük ezt a sikert immár a tengerentúlon is. Nagy-Britanniában és Amerikában is stadionokat töltöttünk meg, zenénk anynyi rajongót vonzott, hogy a Whamánia hamarosan világszintű jelenség lett.

A közös munkánk 1986-ban ért a végéhez, részben azért, mert a Wham! szervesen összekapcsolódott a fiatalságunkkal. Még George született dalszerzői tehetségét is meghaladta az a popvárázslat, ami ahhoz kellett volna, hogy felnőtként továbbra is dalokban pároljuk le a tinédzserkori érzelmek esszenciáját. Az első sikerek alatt, még a *Fantastic* kiadása előtt eldöntöttük, hogy a Wham! kreatív kormányzása kizárólag George kezébe kell hogy kerüljön ahhoz, hogy elérhessük azt a szintű sikert, amely hitünk szerint csak egy karnyújtásnyira volt tőlünk. Én akkor már jó ideje tisztában

voltam tehetségével, és mivel az én fő vágyam az volt, hogy benne legyek egy bandában, és zenélhessek, megelégedtem azzal, hogy ott lehetek a stúdióban és a színpadon. A döntés egy kicsit azért bántott, de ez volt a helyes döntés. George példátlan tehetségű szerző volt, és a vágy, hogy teljes mértékben kiaknázza az ebben az adományban rejlő lehetőségeket, ez vezette ahhoz, hogy az együttes köteteléseitől megszabadulva szólókarrierbe kezdjen. Így hát négy év után közös időnk a végéhez ért.

George a fülembé ordított, de a nagy zajban és káoszban nem tudtam kivenni a szavakat. A zenészek és a vokalisták, akik többségével már régóta együtt dolgoztunk, levonultak a színpadról, hogy mi ketten magunkban is átélhessük az utolsó perceket együtt, Wham!-ként. A tömeg a Wembley-ben még hevesebben hullámozott, a színek és hangok tengeréből még hangosabban szólt az ének, az előttünk elterülő képet zászlók és transzparenszek tarkították.

– Micsoda? Megismételnéd? – kiabáltam túl a zűrzavart, mert éreztem, hogy fontos dolgot mondott.

George elmosolyodott, megölelt, és még egyszer, utoljára a vállamra hajtotta a fejét, mielőtt meghajoltunk volna a közönség előtt.

– Nélküled nem sikerült volna, Andy! – mondta.

ELSŐ RÉSZ
YOUNG GUNS¹

---

¹ A Wham! 1983-as slágerének címe. Fordítása: Fialat srácok. (A ford. megjegyzése.)

1. Döntések, döntések

1979 novembere

A legjobb barátok voltunk, egy érme két oldala. Jeórzosz Panajótu szorgalmas, visszahúzódó, bozóthajú tizenhat éves fiú volt kis úszógumival és jó pár aggodalomra okot adó ruhadarabbal. Én ezzel szemben magabiztos és nagyszájú voltam. Élénk észjárású, de nem éppen okos, egy okoskodó bajkeverő a turkálóból szerzett pamut-zakóban és parkában. A tanulást igen nagyvonalúan kezeltem az emelt szintű vizsgáim előtt egy olyan suliban, ami halálra untatott. Mégis összetartott minket a zene és a *Monty Python*-szkeccsek szerete, meg az éretlen humorunk. Aztán olyan döntést hoztam, ami örökre megváltoztatta mindkettőnk életét.

Yog, együttest alapítunk!

Két évig más se járt a fejemben, és mivel olyan sok időt töltötünk együtt a suliban, csak egyetlen ember volt, akivel együtt akartam zenélni: a srác, akinek az volt a sorsa, hogy George Michaellé váljon. Remek ritmusérzéke és zenei érzéke volt, kivételes hallása, és még annál is jobban énekelt. A barátságunk elején ugyanazokat az együtteseket és művészeket isteníttük a Queen-től kezdve az olyan

új hangokig, mint a manchesteri Joy Division. 1979-re rákaptunk a skára, erre a nagyon modern brit reggae-értelmezésre, ami a karibi ritmusokat kemény gitármenetekkel kombinálta. Az olyan együttesek, mint a The Specials, a Madness, a The Beat és a Steel Pulse, megragadták a képzeletünket, nemcsak zeneileg, de az öltözködésük által is. A mod stílus szintén új erőre kapott a *Kvadrofónia* című film bemutatása után, úgyhogy a srácok szerte Angliában elkezdtek elegáns öltönyt és fényes bőrcipőt ölteni. A rövidre nyírt haj számított a menő választásnak a fodrásznál. Szerencsére annak ellenére, hogy a kertvárosban éltem Hertfordshire-ben, éppolyan jól tudtam követni az eseményeket, mint a Londonban és Birminghamben klubokba járó srácok. Részesen akartam lenni a zenének.

– De, Andy! – mondta Yog, amikor felhívtam a sulit után. – Szeretnék, de nem lehet...

Mormogott valami kifogásokat a vizsgák miatti nyomásról, a szülői szigorúságáról, akik a jelek szerint távol akarták tartani mindentől, ami elvonhatta a figyelmét – így tőlem is. Ennek ellenére

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

én tántoríthatatlan maradtam. Már elszántam magam, hogy erre az útra lépek, és nem terveztem meghátrálni csak azért, mert Yog aggodott az apukája és az anyukája miatt.

– Nem! Most vagy soha! – jelentettem ki. – Még ma együttest alapítunk.

Yog tudta, milyen makacs tudok lenni, főleg, ha valamit a fejembe veszek. És azt is megértette, hogy most nem megkérdézem, hanem egyszerűen közlöm vele a tényt. Érezte, hogy nem fogom feladni, így lassan az ő ellenkezése is szertefoszlott.

– Oké, Andy! – mondta végül, és nagy levegőt vett. – Csináljuk!

Yog belement. Végre volt valami, amiért izgulhattam, valami, amiért dolgozhattam. Egy cél. Ami engem illet, úgy éreztem, bármire képesek vagyunk, és senki sem állhat az utunkba. A barátságunk rendíthetetlen volt, és lelki szemeim előtt már a toplistás siker lebegett. Fogalmam sem volt, mivel is jár az ilyen siker, de már éreztem. Tudtam. És ami végül történt, az a legmerészebb álmaimat is felülmúlta.